

Špatná strava vyjde z nás a skončí v hnoji, ne však špatné obrazové vjemy, kterým se občas říká i umění

Představme si, kdybychom měli pečovat doma o někoho, kdo už brzy odejde z tohoto světa. Jak byste zařídili jeho pokoj, na co by měly jeho oči z postele hledět? Obraz, rodinné foto, televize, nebo třeba kříž, či Ježíšova oslavená tvář na ikoně? V nemocnicích v odděleních pro dlouhodobě ležící pacienty je to často puštěná televize, kde jdou komerční stanice se vším, co se tam „hodnotného“ vysílá!

Není chvíle odchodu z tohoto světa chvílí, která se dotýká absolutního osobního rozhodnutí člověka? Rozhodnutí, pro které každý z nás žijeme, které určuje stav osobní věčnosti? Bud' zůstat sám se sebou, nebo se otevřít Bohu? Rozhodnutí jedinečné a už neměnné?

Když Ježíš byl blízko odchodu z tohoto světa, dal se učedníkům vidět, takový, jaký ve skutečnosti je, plný Boha. Učedníci viděli jeho lidství prozářené božstvím. Tento pohled pro ně měl být posilou, až přijdou chvíle, kdy uvidí tělo Krista znetvořené bolestí a ranami. Tento pohled je měl upevnit ve víře, aby nadcházející zkoušku obstáli a byli oporou druhým.

Co si před oči stavíme my? Prožíváme postní dobu jako půst většinou od jídla a pití. Mnoho lidí si na tom přihřeje svou dietu, aby na léto lépe vypadali. Otec Raniero Cantalamessa připomíná, že dnešní doba má své specifikum, důležitější, než půst od jídla. Zatímco od dob Nového zákona není žádný pokrm, který by člověka znečišťoval v jeho srdci, tak to, na co se díváme, čemu popřáváme své zrakové vjemy, se hluboce zarává do paměti, fantazie do nitra člověka. Ze špatného jídla se můžeme vyčistit, zkaženou stravu zvrátit či vyloučit stolicí, jak říká Pán Ježíš. Ovšem to, na co se díváme ne. Zůstává to v nás a v dané chvíli se to vynoří, zvláště tehdy, kdy to nejméně potřebujeme v boji se svými slabostmi.

Kdysi jsem četl novinový článek o svém spolužákovi ze základní školy: „Zmlátil ho jako Van Dame.“ Ano, mohu potvrdit, že měl tohoto herce bojových umění rád a jeho filmy často sledoval. Jeho mysl se programovala násilnými scénami, a když byla přemožena silnými emocemi jeho sebekontrola, nastoupil program násilných scén.

Písmo svaté říká: „Nepostavím si před oči nic hanebného“ (*Žalm 101,3*). Obrazy, které jsou dnes dávány mnoha lidem před oči: „Staly se privilegovanými nositeli antievangelia, které šíří tento svět. A proto se na seznamu toho, co v čem se máme uskrovnit, musí objevit kromě jídla, pití, spánku a mluvení také obrazy.“¹

David nechal zabít sobě oddaného velitele svých vojsk Uriáše a to jen proto, aby si očistil cestu hříšné nevěry s jeho ženou, která započala dlouhým pohledem na krásu této ženy. Otec Cantalamessa říká: „Jsme-li někdy rozrušeni nečistými obrazy, ať již z vlastní nerozvážnosti či dotěrností světa, který svoje obrazy násilně vnucuje lidským zrakům, napodobujme to, co na poušti činili židé, kteří byli uštknuti hadem. (...) pohleďme na Ukřižovaného anebo jděme před svatostánek. Je psáno, že „jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada,“ pro toho, kdo byl uštknut, tak je

¹ GLASER, M. *Cantalamessa: Být na světě, ale ne ze světa*. [online]. [24.2.2018]. Dostupné na internetu: <<http://http://www.radiovaticana.cz/clanek.php?id=27237>>.

„vyvýšen Syn člověka“, aby každý, kdo na Něho s vírou pohlédne, nezemřel. A tak protilék přichází stejnou cestou jako zlo, tedy očima, pohledem na Ježíše.“²

Střežit co přichází před naše oči, necht' je i naší postní cestou. Nemít zálibu v tom, co nabízí tento svět (srov. 1 *Jan* 2,15-16), žít v tomto světě, ale ne z tohoto světa (srov. *Jan* 17,11.16).

² Tamtéž.